

Dr. GÜLSEREN BUDAYICIOĞLU, üç çocuklu bir memur ailesinin ilk çocuğu olarak Ankara'da doğdu. TED Ankara Koleji'nden mezun olduktan sonra Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne girdi. Öğrenciliği boyunca bir yandan da TRT televizyonlarında spiker ve sunucu olarak çalıştı. Psikiyatri ihtisasını yaptığı Hacettepe Üniversitesi'nde on yıl öğretim görevlisi olarak hizmet verdi. Yıllarca muayenehane hekimliği yaptıktan sonra 2005 yılında Türkiye'nin ilk psikiyatri merkezi olan ve halen Ankara ve İstanbul'da hizmet veren Madalyon Klinik'i (Madalyon Psikiyatri Merkezi) kurdu.

Bu arada *Madalyonun İçi, Günahın Üç Rengi, Hayata Dön* ve *Kral Kaybederse* adlı kitapları yayınlandı.

İki çocuk annesi olan Budayıcıoğlu, halen Madalyon Klinik'in başkanı olup bir yandan da psikiyatri bilimini hikâye ve romanlarla insanlara ulaştırmaya devam ediyor.

www.facebook.com/drgbudayicioglu
www.twitter.com/drgbudayicioglu
drgbudayicioglu@madalyonklinik.com

GÜLSEREN BUDAYICIOĞLU

Hayata Dön

Remzi Kitabevi

*Bu kitap bugüne kadar farklı kişilerden dinlediğim
hayat hikâyelerinden yola çıkılarak kurgulanmıştır.*

G. B.

HAYATA DÖN / Gülseren Budayıcıoğlu

© Remzi Kitabevi, 2011

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Editör: Aslı Güneş

Kapak: Artun Çınetçi

ISBN 978-975-14-1460-1

BİRİNCİ BASIM: Eylül 2011

ON YEDİNCİ BASIM: Aralık 2018

Kitabın bu basımı 5000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul

Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090

www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi

4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul

Sertifika no: 12068 / Tel (212) 629 0615

Cilt: Çifçi Mücellit, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi

5. Cad. No: 24-25 Bağcılar-İstanbul

Tel (212) 629 4783

1. Bölüm

Yine akşam oldu. Saatler nasıl da koşuyor insan çalışırken! Madalyon Klinik'te bir gün daha bitmek üzere! Saatlerdir oturduğum koltuğumdan kalkmış, arkamdaki büyük pencerelerden şehri seyrediyorum. Işıklar çoktan yanmış ama geceyle gündüz henüz birbirlerinden ayırlamamışlar. Yaşamla ölüm gibi iç içe geçmiş, sanki bir şeylerin onları zorla ayırmasını bekler gibiler. Ankara'nın dumanlı havasında kapkara bulutlar homurdanarak dolaşiyor gökyüzünde.

Dün gece başladı kar. Rüzgârın da etkisiyle sağa sola savrulan kar taneleri hızla geçiyor camın önünden. Çocukluğumdan beri pek severim bu manzarayı. Kar bir başka hissettirir insana kendini. Geçmiş de oradadır, gelecek de... Hayatın tadı kadar ölümün soğuk nefesi vardır bu beyazlığın içinde. İsterseniz baktıkça hayatın mayhoş tadını bulursunuz, isterseniz yalnızlığı ve çaresizliği görürsünüz. Çocukken başkaydı gördüklerim, şimdi bambaşka.

Tıpkı bu kar taneleri gibi odamın duvarlarında da her çeşit duygunun izi dolaşiyor. Mutlu insan gelmez psikiyatriye. Kimi en sevdiklerini kaybetmiştir, kimi aldatılmış, terk edilmiş, kandırılmış, kimi hayatta aradığını bulamamış, kiminin hayalleri gerçekleşmemiş, kimi işinden olmuş, başaramamıştır. Bir de her şeyi tamam olanlar vardır. Her şeyleri tamam olsa da, başkaları bunu böyle görse de, gönüllerinin bir yerinde hüznün vardır, kırılmışlık,

hatta kopmuşluk vardır. Herkesin gördüğü bu tamamlığı bir türlü hissedemezler içlerinde.

Mutlu olmak, iyi ki varım, iyi ki yaşıyorum ve iyi ki bu güzellikleri görebiliyorum diyebilmek için öncelikle dünyaya insan olarak gelmek gerekiyor. Sonra da mutlu olmaya karar vermek... Bir gün nasıl olsa ölüp gideceğini, her şeyin biteceğini bilen insanoglunun hayatta mutlu olabilmesinin tek yolu işte bu. Yoksa hayat onu mutlu etmenin peşinde hiç değil. Ne her sabah doğan güneş, ne geceleri gökyüzünde parlayan ay, ne yağmurlar, ne de kar, hiçbirinin cebinde mutluluk yok. İşte biz buradayız diyorlar sanki! İster mutlu ol, ister mutsuz, ister sevin ister kahrol, ister var ol, ister yok ol... Kimi bu güzelliklere baktıkça yalnızlığını, çaresizliğini, zayıflığını, her şeyin bir gün biteceğini, bu dünyanın nasıl da yalancı olduğunu görürken, kimi var olmaktan, yaşıyor olmaktan, henüz bir şeylerin bitmediğini hissetmekten mutluluk duyar.

Aslında mutlu olmak nedir ki? Tam olmak, içimizde sürekli kıpırdanıp duran karanlık duygulardan kurtulmak, derin bir oh çekip keyif, huzur ve heyecanı bir arada tadabilmektir ama insanoglu için bunu becerebilmek o kadar kolay mı? Daha doğmadan başka türlü programlanmışız çünkü. İçimizde bizi hiç rahat bırakmayan, bizden sürekli bir şeyler isteyen, verdikçe alan, aldıkça istekleri durmadan değişen, arsız mı arsız bir şeyler var. Her istediğini versen bile –veremezsin ya– rahat durmaz. Her şeye çok çabuk sahip olmuş şımarık çocuklar gibidir. Bu sefer de verdiklerinden bıkar, olandan usanır, olmayanın peşine düşer. Adına mutluluk dediğimiz şey işte o olmayandır. Olmayanın peşine düşüp bir ömrü böyle geçirmek, kaderine söylenmek nasıl bir seçimse, bu gerçeği bir an önce fark edip mutluluğu kendi içimizde keşfetmek de bir o kadar bilinçli bir seçimdir.

Ben mutlu olmayı seçenlerdenim. Bunu her sabah ve en çok da günün bu saatlerinde kendime hatırlatanlardanım. Karlı bir kış günü, geceyle gündüzün kucaklaştığı bu saatlerde dünyaya gelmişim. Bilmem bundan mıdır, her akşamüstü bu saatler-

de bir hüzün, bir sıkıntı çöker ruhuma. Hemen camın önüne atarım kendimi. Yaşadığım şehre, dünyaya, o pencereden görebildiğim her şeye tek tek bakarım. Yaşadığımı hissedirim. Sıkıntı yavaş yavaş çekilirken bir heyecan, bir mutluluk alır onun yerini. Sanki dünyaya yeniden gelirim. İşte şimdi yine dünyaya yeniden gelebilmenin telaşı var üzerimde. Görebildiğim her şeye tek tek bakıyorum. Eskiden pencereden dünyanın pek küçük bir bölümüydü gördüğüm. Madalyon Kliniği yeni taşındık. Kar, kış demeden, koca klinik bu soğukta nasıl taşınır demeden, apar topar geldik yeni yerimize. Ve benim odamın pencereleri artık neredeyse tüm Ankara'yı görüyor.

Uzaklardan bana göz kırpan ışıklara, Hüseyin Gazi Dağı'nın dumanlı tepelerine, Kocatepe Camii'nin kalem gibi, incecik ışıklı minarelerine, elçiliklerin bahçesinden Atatürk Bulvarı'na kadar kat kat uzanan çamlara, ışıklandırılmış büyük binalara, Cumhurbaşkanlığı Köşkü'nün yeşiller içindeki zarif pembeliğine bakıyorum. Hava çok soğuk da olsa bir süreliğine açıyorum penceremi. Şehrin sesi geliyor kulaklarıma. Her şehrin görüntüsü kadar sesi de, kokusu da farklıdır. Ankara bu anlamda kendini aşan bir şehirdir. İnsanda bağımlılık yaratan, kendine has kekremsi bir tadı vardır Ankara'nın. Tıslayan bir düdüklü tencereye benzer. Tısladıkça etrafa is, pas, buhar ve bolca umut saçar. Ezan sesleriyle korna sesleri birbirinin içinde erir. Ve bazen gülen, bazen ağlayan bir şehrin tıslamasını duyarsınız.

Yüzüme çarpan soğuk hava ve havada uçuşan kar taneleri, penceremi daha fazla açık tutmama izin vermiyor. Kaloriferler, el değmeyecek kadar sıcak olsa da, odam soğuk ama sıkıntım geçti. Benim odam kliniğin dördüncü katında. Bu katta benimle birlikte altı meslektaşım daha çalışıyor. Özel yetişkin katı diyorlar bizim kata. Bir altımızda, yani üçüncü katta çocuk hastalarımıza bakan yine özel doktor ve psikologlarımız var. Zemin, bir ve ikinci katlarımızda ise her çeşit hastaya devlet desteğiyle bakılıyor. Yani oldukça büyük ve günde yüzlerce hastaya hizmet veren bir kurum haline geldi Madalyon.

Odamanın kapısı açık! Kliniğin tüm salonlarında gezinen müzik sesi odama kadar geliyor. Klinikte ne tür bir müzik çalmamızı gerektiğine karar vermemiz kolay olmadı. Herkesin ruhuna gıda olabilecek müzik aynı değildir. Hani bazı renkler, bazı insanlara pek yakışmazken, bazıları da çok yakışır ya! Veya insan her rengin içinde kendini rahat ve huzurlu hissetmez de alıştığı rengi ister ya, işte öyle bir şey! Bazı müzik vardır içimize işler, bizi alır, bambaşka diyarlara götürür. Bazısı da hüzünlendirir ama o hüznü severiz. Sanki çok uzun zamandır görmediğimiz ama görmekten mutlu olduğumuz eski bir dostu görmüş, onunla birlikte yaşadığımız günleri hatırlamış ve hatırladıkça hüzünlenmiş gibi hissederiz kendimizi. Aslında o eski dost kendimizdir. Eski kendimiz... İnsan yaşadıkça uzaklaşıyor eski kendinden. Belki de bu yüzden son yıllarda beni biraz hüzünlendiren, eski ben'e götüren müzikleri daha bir sever oldum.

Madalyon Klinik'te daha çok sözsüz yani enstrümental müzik çalıyoruz. Şu anda duygulu bir keman sesi geliyor kulaklarıma. Kim bilir, dinleyenlerin her biri nasıl da farklı etkileniyorlardır bu nağmelerden. Kimi uzaklarda kendini gördükçe kızıyor, kimi kendine acıyor, kimi de tıpkı benim gibi geçmişin tozlu yollarında kendisiyle karşılaştıkça içini tatlı bir hüzün kaplıyor, seviyordur o küçük kıızı.

Sabahtan beri pek çok insan girip çıktı odama. Her biri ayrı bir sorunu, hayatın başka başka yüzlerini anlattı bana. Yaşlı, genç, kadın erkek, zengin, yoksul, köylü, kentli ama her biri hüzünlü insanlar. Bu dünyanın ölümlü olduğunu bilerek yaşayan insanoğluna hüzün yakışıyor ama acıyı sadece insana değil, hiçbir canlıya yakıştıramıyorum ben. İşin garibi yaptığım işte çoğu zaman acı var. Keyifli, mutlu insanların psikiyatride işi ne? Keyif ve mutluluk kanatlı bir kuşa benziyor, konduğu yerde uzun süre kalmıyor. Hüznü ve acıyı ise konduğu yerden kaldırmak zor... Her ne kadar psikiyatri, hayatın pek çok yönünü ele almak zorunda olsa da, esas işi acıyla mücadele etmektir. Acı ise insanın olduğu her yerde kol geziyor.

Kimse zamanında çıkmak istemiyor bu büyüdü odadan. Odanın büyüünü onlarla birlikte yaratıyoruz. Ben yalnızken büyü filan kalmıyor burada. Onların enerjisiyle benimki öyle bir harmoniyle birleşiyor ki, hüznle mutluluk iç içe giriyor sanki ve her biriyle ayrı bir şarkı besteleniyor bu odada. Kıskançlık var, nefret var, aşk, sevgi, mutluluk var, bazen ölüm var, ayrılık var bu şarkılarda. Bunlar olmasa hayat böyle anlamlı olabilir miydi acaba? Sonra kendi şarkılarını alıp kendi hayatlarına doğru akıp gidiyorlar. Onların şarkılarındaki ahenk, benim hayatımın şarkısını da etkiliyor. Ve bir gün daha, bu ahenkle birlikte yavaş yavaş soluyor, akşam oluyor. Akşam her zaman ağırdan alır. Sabah güneşi gibi küstahça dalmaz pence-rede içerici. Renkler yavaş yavaş solar, gölgeler çoğalır. Ve o zaman bilirsiniz bir günün daha geçmişte kaldığını.

Masamın üzerinde her zaman bir kutu kâğıt mendil durur. Geçen gün mendiller bitmiş, Klinikte bize çay kahve getiren sevgili kızımız Nevin mendillerin yenisini getirip masama koyarken şöyle dedi: “Hocam, ağlama mendiliniz bitmiş, yenisini getirdim.” Bir an donup kaldım. Yıllardır bu mendilleri masamdan hiç eksik etmedim, çünkü buraya gelen insanlar acıyı genellikle gözyaşlarına döndürüp öyle boşaltırlar burada ama onlara “ağlama mendili” demek hiç aklıma gelmemişti. Sonra düşündüm, Nevin haklı, onlar ağlama mendili. Nasıl diğer doktorlar çalıştıkları yerde mutlaka alkol, tentürdiyot veya sargı bezi bulundururlarsa, psikiyatristler de masalarında ağlama mendili bulundururlar ve bu kâğıt mendil kutuları sık sık boşalır ve yerine yenisi gelir. Her biri boşaldıkça, atmadan önce kısa bir an bakarım o boş kutuya. Herhangi bir mendil kutusunun bile farklı bir kaderi olabiliyor demek ki derim içimden. Bu kutunun içindekiler, insanların acılarını silmek için üretilmiş!

Bugün yine bu mendilleri sık sık kullandı hastalarım. Oysa buraya ağlamaya değil, doktora bir şeyler anlatmaya, onunla bazı duygularını paylaşmaya gelmişlerdi. Anlatmak, en çok da anlaşıl-mak istiyorlardı ama daha ağızlarını açarken sözcüklerden önce gözyaşları sahnede yerini alıvermiş ve işte bu ağlama mendilleri

o zaman devreye girmiş, insanlar gözlerinden akan acıyı bu mendillere silmişlerdi. Ben artık bunca yıldan sonra çok iyi bilirim bu gözyaşlarının nedenini. Kim bilir kaç zamandır gizlenmeye çalışılmıştır onlar ama bu odaya girip, bir süre gözleri benim gözlerimin içinde bir aşağı bir yukarı dolaşınca kemerleri çözer, ayaklarını frenden çekiverirler. Ben de bazen içimden, bazen de yüksek sesle “bırak gitsin” derim onlara. Bırak gitsin... Bu odada kendini tutmak yok!

İşte böyle başlar duygular ince ince dışarı akmaya. Kolay mı insan olmak? Mümkün mü insan olup da acı çekmemek? İnsan insanın kurdudur diyen filozof Thomas Hobbes ne kadar haklıymış! Düşünüyorum da, insanı, yine başka insanlar üzüyor en çok... Taptığı, hayran olduğu, değer verdiği, muhtaç olduğu ve çok sevdiği insanlar... Düşmandan çok dostlar üzüyor. Analar, babalar, çocuklar, kardeşler, sevgililer üzüyor. Bu odada işte en çok bunları konuşur, bunları paylaşırsız hastalarım.

On beş dakikadır odamda yalnızım. Ne gelen var, ne giden. Ben pek alışkın değilim buna. Klinikte hemen hiç boş vaktim olmaz. Ya hasta bakarım veya kliniğin genel işleyişi ile ilgili bitmez tükenmez toplantılar vardır. Onlardan hasta diye bahsettiğime bakmayın! Şimdilerde psikiyatrye gelen insanlara “danışan” diyorlar. Ben sevmiyorum bu terimi. Bu, belki de yeniliğe karşı bir direnç ama sevmiyorum işte. Onlar benim danışanlarım değil, çok sevdiğim hastalarım. Çünkü her zaman söylerim, psikiyatrye gelen insanların zekâ seviyeleri, yetenekleri, iç dünyalarının zenginliği her zaman toplum ortalamasının üzerindedir. Belki de bunun için, bana gelen insanlar, onlardan “hastam” diye bahsetmemden alınmaz, incinmezler. Bazen bu konuda meslektaşlarıma da takılırım. Psikiyatrist dediğin biraz uçuk olur, hafif kaçık olur derim. Çok normal, çok düzgün, çok sıradan, çok uyumlu insandan iyi psikiyatrist çıkmaz diye düşünürüm. Kendim de bu işi yapıyor olmasam, böyle konuşabilir miydim, bilmiyorum. Azıcık da olsa böyle olmayan biri, böyle olanları yeteri kadar anlayabilir mi, onu da bilmiyorum!

Odamdan çıkıyorum. Bekleme salonunda kimse yok. Tuna yani sevgili sekreterim beni böyle boş boş ortalıkta dolaşırken görünce hafifçe gülümsüyor. Başında kulaklığı, önünde bilgisayarı, bir yandan konuşup bir yandan bilgisayardan randevu veriyor arayanlara. Sürekli çalan telefonlardan bitap düşmüşe benziyor. Yorulduğu zaman daha yüksek sesle konuşuyor. Ne oldu acaba bizim hastalara, hiçbiri yok ortada. Belki de kar, trafiği yine berbat ettiğinden kimse zamanında gelememiştir. Her zaman ben hastaları bekletecek değilim ya, bu sefer de ben onları bekliyorum.

Tekrar odama girip önce duvardaki kütüphanemin, sonra da masamın tam karşısına gelen duvara dayalı, kırmızı kanepenin iki yanındaki lambaları yakıyorum. Çok seviyorum bu saray desenli, küçük, İngiliz koltuk takımını. Muayenehanemi açtığım ilk gün almıştım onları ve yıllardır üstünün kumaşları zaman zaman değişse de, her gittiğim yere benimle birlikte geldiler. Onlara baktıkça, biraz da geçmişe olan bağlılığımı görüyorum. Lambaların şapkaları da kırmızı! Taktım bu kırmızıya ben. Ama takmakta haksız sayılmam çünkü sıcacık bir ışık yayılıyor etrafa. Ahşabın kahverengi yumuşaklığı ile kırmızının insana enerji veren parlaklığını birbirine hep çok yakıştırırım. Sadece çalıştığım alanlarda değil, evimde de genelde bu renkler hakimdir. İnsan ruhu, işte böyle büyük küçük gizemler barındırıyor içinde. Bazen bilerek, bazen de bilmeyerek hep aynı şeyleri seçtiriyor bize. Bunlar kişiye, kişinin ruhuna özgü küçük şeyler!

Tam masama geçmek üzereyken salondan sesler geliyor kulağıma. Nihayet son hastam geldi galiba. Salondan gelen sesler giderek yükseliyor. Bir sorun mu var acaba? Burada pek böyle şeyler olmaz, Tuna son derece tecrübeli bir sekreterdir. Acaba çıkıp müdahale mi etsem, yoksa biraz daha mı bekleysem?

Aman Tanrım, bu bağırın Tuna! Neler oluyor? Tuna neden bağırıyor? Hızla masamdan kalkıp salona doğru koşuyorum. Aynı anda Tuna da masasından kalkmış tombul bedeniyle hışımla benim odama girmek üzereyken kapıda karşılaşıyoruz. Kapıyı

hızla kapatıp içeri giriyor. Yüzü alı al, moru mor. Burnundan soluyor. Yıllardır beraber çalışırız, onu hiç böyle görmemiştim. Ben de heyecanlanıyorum. Kapıya yaslanıyor, gözlerini bir an kapatıp derin bir nefes alıyor. Ben de tam karşısında, meraklı gözlerle bakıyorum ona.

— Ne var Tuna, neler oluyor Allah aşkına?

— Affedersiniz Gülseren Hanım. Ne olduğunu anlasam zaten mesele kalmayacak. Bu kadar da olmaz ki canım! Kızı neredeyse dövecektim.

— Ne yapacaktın?

Sesim odada öyle bir çınlıyor ki, Tuna bir an elektrik çarpmış gibi titriyor.

— Neler söylüyorsun Tuna? Sen kimi dövüyorsun?

— Şey efendim, lafın gelişi öyle söyleyiverdim. Hiç olur mu öyle şey! Tövbe tövbe, benim de başımı derde sokacak. İnanın ben yanlış bir şey yapmadım. Akşam akşam nereden çıktı bu deli kız?

— Deli kız deyip durduğun benim hastam mı?

— Evet efendim.

Bu kadar yıllık sekreterim bunu nasıl yapar? Hastalarımın benim için ne kadar değerli olduğunu hâlâ bilmez mi? Benim buna ne kadar kızacağıma, böyle bir yanlışla asla kabul edemeyeceğimi bilmez gibi ondan “deli kız” diye nasıl söz eder?

— Onun bir adı yok mu?

— Adı batsın!

— Yeter Tuna... Böyle yapma... Sen bugün çok yorulduğun galiba. Şimdi aşağı in ve dinlen. Başka biri gelsin senin yerine.

Tuna şaşkın ve ürkmüş gözlerle bakıyor bana. Tombul bedeni iyice kasılmış, yuvarlak, içi hep gülen gözleri donmuş, bayram çocukları gibi ellerini iki yana açmış, bu soğukta herkes donarken alnında biriken ter damlacıklarıyla öylece duruyor karşımda. Kim bilir kaç yıldır beraber çalışıyoruz... Bütün hastalarım bayılır ona. Sadece onlar mı, ben de bayılırım. Bazen şefkatli bir anne, bazen koruyan, kollayan bir abla gibi davranır bana. Ama bugün

ne oldu Tuna'ya? Yaşlandı mı, yoruldu mu? Bu hasta her kimse daha salona gireli birkaç dakika olmadı bile. Ne yaptı da onu bu kadar kızdırdı acaba? Hem burası bir psikiyatri kliniği, sekreter masasında oturuyorsan eğer gereğini de yapacaksın.

Tuna yeniden konuşmak üzere ağzını açmaya hazırlanırken, sağ elimin işaret parmağını dudaklarıma doğru götürüp "sus" diyorum ona. "Yeter, sus!" Odadan çıkmak üzere arkasını dönerken gözlerinin dolduğunu görünce bu sefer de üzülüyorum, içim titriyor.

Aralık duran kapıdan başımı uzatıp salona bakıyorum. Kumral, dağınık saçlı genç bir kız, pencerenin önündeki kanepenin kenarına büzülmüş, korkulu gözlerle bakıyor bana. Hemen yanı başında yanan büyük masa lambasının ışıkları esmer, sivilceli yüzünde dolaşiyor. Kaşları o kadar gür ve alnı o kadar dar ki, kaş nerede başlıyor, saç nerede bitiyor belli değil. Saçlarının üzerinde gri bir toz bulutu var sanki. Ellerinin üzeri bile siyah uzun kıllarla kaplı. Koyu renk bir şeyler var üstünde. Büyükçe bir çantayı kucağında sanki bebek tutar gibi tutuyor. Genç ama kendine hiç özen göstermemiş.

Özellikle yeni biriyle tanışmak beni her zaman heyecanlandırır ve merakla bakarım ona. Bu bakışta mesleki bir yan da vardır. Önce onu ilk gördüğüm an ne hissettiğimi sorarım kendime. Bir ruh hekimi için bu çok önemlidir. İyi bir ilişki işte bu ilk bakışta kurulur. Terapi dediğimiz şey ise hasta ile hekim arasında kurulan bu ilişkiyle başlar, şekillenir, büyür ve pek çok farklı duyguyu yaşanır içinde.

Bir de işin teknik boyutu vardır. Psikiyatrist en ince detayları bile görmeye çalışır bu ilk bakışta. Tırnağındaki boyadan, eteğinden sarkan bir iplikten, yüzünde zamanla oluşmuş bir çizgiden, elindeki çantadan, ayağındaki ayakkabıya kadar ona ilk kez gelen kişiyi tek tek gözden geçirir. Henüz dudaklardan tek bir sözcük bile dökülmeden karşısındaki kişi ile ilgili ciddi bir izlenim edinmek ister. Çünkü psikiyatrye gelen insanlar kendileriyle ilgili bildiklerini zannettikleri pek çok şey anlatabilirler doktorlarına ama

bunlar onun doğru sandığı şeylerdir. Kimse, çok istese de kendine karşı tam objektif olamaz. Doktor ise her zaman gerçeği arar ve bu yolda genellikle yalnızdır.

Kendimi bir an ünlü dedektif Sherlock Holmes gibi hissediyorum. Sanki bir cinayet işlenmiş, elde bunu çözmek için yeterli delil yok ve dedektif aklıyla ve keskin gözlem gücüyle bu bilmeceyi çözmeye çalışıyor.

— Beni bekliyorsunuz galiba!

Başını sallıyor. “İçeri buyurun,” diyerek odama doğru yöneliyorum. Aklım Tuna’da. Ben de çok kırıncı davrandım galiba. Ama böyle de yapılmaz ki... Masama oturunca arkamdan kimsenin gelmediğini fark ediyorum. Neden gelmedi acaba? Ben dışarı çıkıp ona “buyurun” demedim mi? Bu işte bir terslik var ama haydi hayırlısı. Yeniden salona doğru yöneliyorum. O hâlâ aynı şekilde kucağındaki çantaya sarılmış oturuyor. Ben dışarı çıkınca tıpkı biraz önceki gibi korkulu gözlerle bakıyor bana.

— Hanımefendi, beni duymadınız mı? Sizi bekliyorum.

Başını hafifçe önüne eğip öylece duruyor. Hiç beklemediğim bu durum beni biraz şaşırtırken ondan daha da fazla kızdırıyor. Onun yüzünden Tuna’yı da kırdım zaten. Bu kız ne yapmaya çalışıyor acaba? Bir an ne yapacağımı bilemeden, öylece bakıyorum. Sonra yanına doğru yaklaşıyorum ve çantayı sıkıca tutan ellerinden birine doğru uzanarak tıpkı onu dansa kaldırı gibi yaparak odama almaya çalışıyorum.

— Ben doktor Gülseren Budayıcıoğlu. Bugün benden randevu almış ve biraz geç de olsa buraya gelmişsiniz ama iki kere davet ettiğim halde odama gelmiyorsunuz.

Elektrik çarpmış gibi elini geri çeker çekmez, bu sefer de çocuk gibi omuzlarını silkiyor ama ona yaklaşıncı kesif bir alkol kokusu geliyor burnuma. Bu saatte alkol alması tuhaf, henüz akşam bile olmadı. Üstelik doktora geliyor! Sanki buraya geldiğine pişman gibi bir hali var. Ona dokunmamdan çok rahatsız oldu. Kocaman çizmesinin üzerine giydiği naylon galoşları çekiştirip

duruyor. Onları düzeltmeye çalıştıkça çizmenin kenarından sızan çamurlu sular koltuğun altındaki açık renk halıya doğru akıyor.

— Bırakın artık şu galoşlarla oynamayı da daha fazla gecikmeden buyurun odama geçelim.

— Bize... bu pis şeyleri... neden giydiriyorsunuz?

Ne biçim bir ses bu böyle! İncecik, çocuk sesi gibi, cırtlak ve rahatsız edici! Konuşmamakta haklıymış. Hem randevuna zamanında gelme, hem her şeye itiraz et, bir de üstelik doktora bile girirken içki iç! Çabucak kızırırsam da, kıza baktıkça içimi tam anlayamadığım koyu karanlık bir duygu yalayıp geçiyor. Bu kız çok mu dertli acaba?

— Burası bekleme salonu, biraz sonra başkaları gelir. Benim odama geçsek ve konuşmamıza orada devam etsek daha doğru olmaz mı?

— Girmeyeceğim o odaya.

— Ama burada konuşamayız.

— Konuşmayalım.

— Siz buraya benimle konuşmaya gelmediniz mi?

— Keşke gelmeseydim... Bıktım artık hepinizden... Psikiyatri kliniğinde bile böyle yapılırsa... ben derdimi kime anlatacağım? Daha kapıda başladılar... benimle uğraşmaya.

— Ne yaptılar size kapıda?

— Ne yapacaklar... daha içeri adım atmadan... bu pis şeyleri... ayağıma giymem gerekti.

Özellikle böyle yağışlı günlerde hastalarımıza galoş giydiririz. Bundan doğal ne olabilir ki? Zaten galoşlarla sürekli oynadığı için, içindeki çamurlu suların bir kısmı etrafı kirletti bile. Göğsümün hizasında dolaşıp duran öfke bulutu yukarı doğru çıkmaya çalıştıkça, ben onu derin nefesler alarak tekrar aşağı, eski yerine itmeye gayret ediyorum. Akşamın bu saatinde, kar kış demeden buraya kadar gelmiş birini üzmemek, reddetmek istemiyorum ama o neden beni zorlamaya devam ediyor acaba? Bir iki kere hafifçe öksürüp genzimi temizledikten ve sesimin yumuşak çıkmasını sağladığımdan emin olduktan sonra yeniden başlıyorum konuşmaya.

— Burası bir sağlık merkezi! Galoş giymek doğal değil mi? Üstelik siz galoş giymeyi de bilmiyorsunuz galiba, bakın yerlere çamurlu sular aktı çizmenizden.

— Öyleyse siz neden giymiyorsunuz?... Sekreterinizin ayağında da yoktu... Siz temizsiniz de biz pis miyiz?

— Neler söylüyorsunuz küçük hanım! Sizlere daha temiz bir ortamda hizmet verebilmek için yapıyoruz bunları.

— Ben küçük hanım değilim.

— Adınızı bilmediğime göre, size nasıl hitap etmemi istersiniz?

— Siz en iyisi... bana hitap etmeyin.

Hiç tepki vermeden bir an öylece bakıyorum kıza. Beni gereğinden fazla zorladı. Göğsümde dolaşan bulutun rengi giderek karardı, onu daha fazla tutamayacağım galiba. Hem randevu al, hem de gelince böyle kapris yap. Şimdi onunla uğraşmaktan vazgeçip arkamı dönüp odama girsem, kapıyı kapatsam, o da canı ne isterse öyle yapsa! Hay Allah, Tuna'yı da aşağı gönderdim. Salon boş. Henüz başka sekreter de gelmedi. Şimdi bu kıızı burada yalnız bırakmak doğru olmaz. Ayrıca neden bilmem, bu kıızdan hoşlanmadım. Bu benim alışkın olduğum bir durum değil. Buraya gelen insanları her zaman sevgiyle, şefkatle karşılarım ben.

— Doktor olunca... insan temiz mi oluyor yani?

— Siz bugün çok mu öfkeleniniz, yoksa bana mı öyle geliyor?

— Evet... öfkeliyim... Buraya gelene kadar... öfkeli filan degildim... Siz delirtiyorsunuz insanı.

Anlaşıldı, bu kız buraya hadise çıkarmaya gelmiş. Onu zorla birileri buraya getirmiş olsa durumu belki anlayabilirdim ama yalnız gelmiş. Demek ki kendi isteği ve iradesiyle almış bu randevuyu. Üstelik ne berbat bir ses bu böyle!

— Bu randevuyu size kim aldı?

— Ne demek kim aldı?... Benim sizin gibi... azığı belinde hizmetçilerim yok... Tabii ki ben aldım.

Demek benim gibi azığı belinde hizmetçileri yok! Laf da hazır! Çok da bilmiş... Ne ilginç bir tabir bu! Ben bunu çok eskilerden

bir yerlerden hatırlıyorum. Babaannem böyle derdi. Azığı belinde hizmetçi! Ama bu kız çok genç!

— Benim azığı belinde hizmetçilerim olduğunu nereden biliyorsunuz?

— Böyle şatafatlı bir yerin... sahibi olduğunuzu... bilmiyorum sanmayın.

— Nereden biliyorsunuz?

— Madalyon yazısındaki O harfinin içinde... sizin adınız yazıyor... İçeri girerken görmemek için... kör olmak lazım.

İçimden gülmek geliyor. Evet, O'nun içinde adım yazıyor ama bir gün, hem de benim hastalarımın birinin bunu başıma kakaçağı hiç aklıma gelmezdi doğrusu. Ne tuhaf bir kız bu böyle!

— Bu sizi rahatsız mı etti?

— Neden rahatsız olacaktım?... Siz neyseniz... ben de oyum!

Demek ben neysem, sen de osun. Müstehzi bir gülümseme yayılıyor yüzüme. Galiba onunla uğraşmaktan vazgeçip odama geçeceğimi anladı, beni lafa tutmaya çalışıyor. İyi ama öyleyse neden odama gelmiyor? Orada rahat rahat konuşurduk.

— Demek ben neysem siz de osunuz ama biraz önce azığı belinde hizmetçilerinizin olmadığını söylüyordunuz.

— Hizmetçim olmayabilir... ama yine de... sizden aşağı kalır bir yanım yok benim.

— Hiç öyle görünmüyor.

— Nasıl görünüyor muyum?

— Önce emek, sonra da para verip benden randevu almışsınız. Buraya zaten geç geldiniz ve size ayırdığım zaman dolmak üzere. Kendinizi benimle neden kıyasladığınızı pek anlayabilmiş değilim ama eğer ben sizin yerinizde olsaydım bir an önce odaya girer ve verdiğim paranın hakkını alırdım.

— Sizin için para... çok önemli galiba.

— Öyle mi görünüyor?

— Öyle tabii... Bana sadece "para" olarak bakıyorsunuz... Size ödediğim... vizite ücretinden başka bir şey değilim sizin

